

Preken 4. juni 2017

Pinsedag

Kapellan Elisabeth Lund

I dag er det pinsedag, men prekenteeksten er hentet fra noe som skjedde på påskedag.

Disiplene var redde og hadde låst seg inne, fordi han som de hadde fulgt de siste tre årene var død. Eller de trodde at Jesus var død, men så hadde Maria Magdalena kommet og fortalt at hun hadde sett Jesus levende.

Men det virker ikke som de helt klarer å tro henne.

Så kommer det som er denne dagens prekenteekst.

Dette hellige evangelium står skrevet hos evangelisten Johannes i det 20.

Kapittel:

Det var om kvelden samme dag, den første dagen i uken.

Av frykt for jødene hadde disiplene stengt dørene der de var samlet.

Da kom Jesus; han sto midt iblant dem og sa: «Fred være med dere!»

Og da han hadde sagt det, viste han dem sine hender og sin side.

Disiplene ble glade da de så Herren.

Igjen sa Jesus til dem: «Fred være med dere! Som Far har sendt meg, sender jeg dere.» Så åndet han på dem og sa: «Ta imot Den hellige ånd.

Dersom dere tilgir noen syndene deres, da er de tilgitt. Dersom dere fastholder syndene for noen, er de fastholdt.»

Slik lyder Herrens ord

Halleluja

Hver søndag feirer vi det som skjedde på påskedag. Alle gudstjenester er en feiring av oppstandelsen. Vi feirer at Gud er levende tilstede her hos oss. Påskedagen forteller om at livet og kjærligheten er sterkere enn døden. I dag er det 50 dager siden påskedag. Og ordet pinse kommer fra det greske ordet pentekoste, som betyr den femtiende. Den femtiende dagen etter påskedag. Og på de femti dagene som har gått er det som om alt i naturen er med på å underbygge budskapet om at livet sprenger seg fram. Livet som vil leve. Det grønne som presser seg ut av tørre greiner, og små, vevre blomster i alle farger som kommer opp av den svarte jorda.

I sta leste Kari for oss litt fra en av skapelsesberetningene, som står helt i begynnelsen av Bibelen. Den om da Gud formet en menneskekropp av jord, av adamah som jord heter på hebraisk.

Så står det at Gud blåser sin livspust, sin ånd, inn i den kroppen han har formet, og Adam reiser seg fra Adamah. Han som er tatt av jorden, er blitt til en levende sjel fordi Gud puster i ham. Menneskets pust er Guds livsånde.

Når vi puster kan vi bli minna om at vi hører til et sted, at den pusten som fyller kroppen vår når vi blir født, og forlater oss når vi dør, er evig. Den forteller oss en historie om hvor vi kommer fra. Og gir oss håp om å en gang komme tilbake dit.

Kjenn på pusten din. Lukk gjerne øynene og kjenn hvordan den slippes inn og gir deg liv.

Pusten, som stadig holder det gående, som presser seg fram, som ikke gir seg så lenge vi lever. Og som kan fortelle oss så mye om hvordan vi har det.

Når alt er bra, og vi kan ta inn det gode i livet, kan vi puste fritt og dypt.

Når vi er redde blir pusten rask og overfladisk. Når vi er i sjokk og dyp sorg, kan den nesten sette seg helt fast.

Disiplene trodde Jesus var død. De hadde mista han som hadde lært dem å puste fritt. For Jesus har det med å komme med nytt liv, med åndedrettshjelp.

Men nå var disiplene redde og hadde låst seg inne.

Når vi er redde, og føler oss trua, kan vi låse dørene. Vi prøver å stenge alle farer ute. Og låste dører kan beskytte oss mot ytre farer.

Men det er verre med den frykten som kommer innenfra, den som kanskje kan få oss til å prøve å stenge livet ute.

Disiplene var redde, for at de som hadde makt i Jerusalem skulle komme etter dem og drepe dem også.

Men de var også redde for å være alene. Uten han som gir verden liv.

Kanskje de følte seg uten håp. For hvor var han som hadde kommet og minnet dem om hvor vi mennesker kommer fra? Hvor var han som hadde lært dem å puste fritt?

Så står Jesus i rommet.

I det låste rommet.

For hverken steinblokker eller låssystemer kan isolere oss fra Livet.

Fred være med dere, sier Jesus, og han puster på dem og sier:

”Ta imot Den hellige ånd”.

Jeg ser for meg de ansente og redde kroppene, som mykner opp og fylles med fred. Med pust, med liv.

Det er som om disiplene har holdt pusten i tre dager, og blir gitt livet tilbake.

Det som har vært stengt og låst, blir åpnet opp.

Det er et pust av nåde, som kan pustes helt ned i magen.

Det er pinsens store gave: At Guds Ånd er like nær oss som vår egen pust.

Vi trenger ikke å gjøre noe annet enn å ta imot.

Og den gaven sendes også disiplene ut med, så alle mennesker som er skapt og elsket av Gud skal få ta imot.

Denne påskedagen er det som om Jesus ikke kan vente til pinsedag. Han gir disiplene det som også skal komme, som vi hørte om i den andre teksten Kari leste i sta, om Ånden som kom som ildtunger over hodene til disiplene på pinsedag.

Men Den Hellige Ånd ble ikke oppfunnet på pinsedag. Ånden er Gud som har vært til før alle ting. Men pinsa betyr at Ånden på en spesiell måte ble gitt til Jesu etterfølgere. Ånden forener oss og gir kirken liv.

Da Sofia, Sigurd, Noah og Nohr var blitt døpt i sta, tente vi et dåpslys for hver av dem. Ingen lys tennes av seg selv. De må bli tent av noe utenfor seg selv. Her tenner vi dem fra Kristuslyset.

På samme måte som lyset må tennes av noe, er det slik at vi kommer ikke til tro av oss selv. Det er Den hellige Ånd som skaper tro i oss, som tenner Ordet i oss slik at vi kan tro. Det er han som gjør at vi kan få tro at Gud elsker oss, bærer oss og vil oss noe. Det er han som lar oss merke at vi ikke er alene.

Hvis Gud hadde tenkt at alle ting skulle forbli som det alltid hadde vært, hadde han ikke kommet den gangen i Betlehem. Hvis Gud hadde tenkt at alt skulle forbli slik det alltid hadde vært, hadde han aldri sendt Den hellige Ånd.

Den Hellige Ånd kom for å rokke oss i våre kanskje fastlåste meninger om livet, så vi, som disiplene, skulle få gnisten til endring og bli satt i bevegelse.

Bevegelse mot Gud, mot våre medmennesker,
eller bort fra det som låser oss fast og sperrer oss inne.

Pinse betyr livsrom. Det betyr at livet presser seg fram. Pinse betyr å puste fritt med Guds pust.

Kjenn på pusten. Kjenn at den gir deg liv.

Den er ikke din. Den er Guds.

Gud er livet i deg. Så lev med Gud. Ta i mot den Hellige Ånd.

